

Nr 386.

Av herr **Ossbahr m. fl.**, om *avslag å Kungl. Maj:ts proposition, nr 34, med förslag till förordning om kvarlåtenskapsskatt m. m.*

I proposition nr 34 föreslår Kungl. Maj:t bland annat införandet av s. k. kvarlåtenskapsskatt, vilket innebär att arvsskatten icke såsom för närvarande uteslutande skall vara anordnad såsom en arvslottsskatt utan jämväl i vissa hänseenden såsom en skatt, vilken utgår av kvarlåtenskapen i dess helhet.

Även om man möjligen, såsom finansministern, kan göra gällande, att nuvarande principer måste anses vara rimliga, torde detta icke kunna sägas om den nu föreslagna kvarlåtenskapsbeskattningen, vilken liksom all förmögenhetsbeskattning genom sitt bortseende från förmögenhetens verkliga avkastning i mer eller mindre hög grad innebär förmögenhetskonfiskation.

Lagberedningen har i sitt förslag den 22 december 1925 till lag om arv starkt understrukt det »nödvändiga samband, som förefinnes mellan arvsrätten och den privata äganderätten», och vidare framhållit, att »båda utgöra oundgängliga led i den nuvarande samhällsordningen». Likaväl som varje verklig förmögenhetsbeskattning emellertid innebär ett allvarligt ingrepp i den privata äganderätten, likaväl utgör den nu föreslagna kvarlåtenskapsbeskattningen ett starkt angrepp mot själva arvsrätten, och sålunda ytterst mot vår borgerliga samhällsordning.

Icke heller torde man av propositionens innehåll få draga den slutsatsen, att gränsen för fullständig arvsskattefrihet en gång för alla fastställts, utan kan man tvärtom vara förvissad därom, att därest det nya institutet väl en gång blivit infört, gränsen snart kommer att avsevärt förskjutas nedåt.

Med hänsyn till den konstruktion, kvarlåtenskapsskatten erhållit i propositionen, synes jämväl den av finansministern anförda motiveringen vara behäftad med vissa bristfälligheter. Han förklarar nämligen, att kvarlåtenskapsskatten bör uttagas, där principiellt sett en högre beskattning å arvlåtarens förmögenhet under dennes livstid varit på sin plats, och att således den ökning av förmögenhetsbeskattningen, som finnes motiverad, får form av en skatt, som uttages först efter det förmögenhetens ägare avlidit. Denna konstruktion lider emellertid av vissa svagheter, bland annat i det hänseendet att kvarlåtenskapsskatten icke satts i relation till det antal år arvlåtaren innehaft sin förmögenhet, varför denna skatteform icke kan karakteriseras såsom en skatt, vilken uttages i ett

för allt vid en persons död i stället för att år efter år utkrävas under hans livstid.

Genom arvsrätten erhåller individens naturliga strävan att söka trygga sina anhöriga i ekonomiskt hänseende en stark drivfjäder, och därför måste man instämma i lagberedningens uppfattning att »arvsrättens verkningar äro av största betydelse för samhällets ekonomiska välfärd». Den föreslagna kvarlåtenskapsbeskattningen innebär emellertid i stället en allvarlig hämsko på individernas vilja till sparande, och denna utvidgning av redan förefintlig förmögenhetsbeskattning måste i framtiden medföra allvarliga vådor.

Vi tillåta oss således vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 34 angående kvarlåtenskapsskatt m. m.

Stockholm den 26 januari 1933.

Carl Patric Ossbahr.

Bj. Holmgren.

B. Wellin.